

Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg
Christiansborg
1240 København K

J.nr. BLS-301-00434

Den 19. september 2010

Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg har i brev af 27. august 2010 stillet følgende spørgsmål nr. 914 (alm. del), som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Per Clausen (EL).

Spørgsmål nr. 914 (alm. del)

Ministeren bedes kommentere henvendelse af 23/8-10 fra Danmarks Sportsfiskerforbund vedr. naturbeskyttelseslovens § 19 b, stk. 4, jf. MPU alm. del - bilag 697.

Svar

Efter naturbeskyttelseslovens § 19 b skal en række nærmere angivne aktiviteter i Natura 2000-områder forhåndsanmeldes til kommunalbestyrelsen, så kommunalbestyrelsen kan vurdere aktivitetens virkning på Natura 2000-området. Bestemmelsen er en del af den danske gennemførelse af habitat- og fuglebeskyttelsesdirektiverne.

Efter § 19 b, stk. 4, kan den anmeldte aktivitet iværksættes, hvis kommunalbestyrelsen ikke senest 4 uger efter modtagelsen af anmeldelsen har truffet afgørelse om at ville foretage en nærmere vurdering.

Danmarks Sportsfiskerforbund finder, at § 19, stk. 4, bør ændres, da den indebærer, at kommunernes stillingtagen ikke kan påklages, og Naturklagenævnet følgelig ikke kan forholde sig til den kommunale vurdering. Forbundet anser den manglende klagemulighed for at være i strid med Århuskonventionen. Forbundet anser endvidere bestemmelsen for at være i strid med habitatdirektivets krav om konsekvensvurdering af projekter, der måtte kunne skade et internationalt udpeget naturbeskyttelsesområde. Endelig peger forbundet på, at reglerne giver myndigheden mulighed for – bevidst eller ubevidst – at undlade at tage stilling til aktivitetsanmeldelser, der måtte forekomme myndigheden "ubehagelige" at meddele afslag til.

Lad mig slå fast, at langt de fleste aktiviteter, der kan skade et Natura 2000-område, efter den danske lovgivning kræver en tilladelse, en godkendelse, forudgående planlægning eller lignende. Det omfattende tilladelses- og planlægningssystem er suppleret med den særlige anmeldelsesordning i naturbeskyttelseslovens § 19 b, hvorefter aktiviteter, som ellers ikke normalt kræver tilladelse, skal vurderes og evt. begrænses, hvis det vurderes nødvendigt i forhold til EU-forpligtelserne. Det er således ikke rigtigt, at anmeldelsesordningen er i strid med habitatdirektivets krav om konsekvensvurdering.

Baggrunden for, at Folketinget i 2004 vedtog en anmeldelsesordning og ikke en tilladelsesordning med klageadgang, var ønsket om en smidig administrationsmodel, da hovedparten af anmeldelsespligtige aktiviteter ikke vil skade de naturtyper og arter, som Natura 2000-området er udpeget for at beskytte (områdets udpegningsgrundlag). En tilladelse kan ikke udnyttes, inden klagefristen er udløbet. Hensynet til anmelder vejede derfor tungt. Den manglende klageadgang vurderes ikke i strid med Århuskonventionen, da der bl.a. er mulighed for at gå til Ombudsmanden og det kommunale tilsyn.

I øvrigt har kommunalbestyrelsen efter naturbeskyttelseslovens kap. 2 a en handlepligt, hvis en bestemt drift af en ejendom viser sig at udgøre alvorligt problem for et Natura 2000-områdes udpegningsgrundlag. En sådan handlepligt gælder også den situation, som Danmarks Sportsfiskerforbund nævner, nemlig hvis kommunalbestyrelsen senere måtte finde ud af, at dens vurdering af den anmeldte aktivitet var forkert.

Jeg deler ikke Forbundets bekymring om, at § 19 b, stk. 4, skulle give myndigheden mulighed for at undlade at tage stilling til anmeldelser, der måtte forekomme myndigheden "ubehagelige" at meddele afslag til. Der er ikke belæg for at antyde, at kommunalbestyrelserne ikke vil administrere i overensstemmelse med reglerne.

Jeg kan i øvrigt henvise til min tidligere besvarelse af alm. del spørgsmål 938, hvor jeg også giver en gennemgang af anmeldteordningen mv.

Karen Ellemann

/

Helle Pilsgaard